

„Журка“ Миленко Матицки Будимиров дневник

„Иду у собу и учи!“ „Зар је могуће? Још један кец на контролном из математике!“ „Ако овог пута на одговарању не добијеш већу оцену од кеца, све ћу ти укинути!“

То су само неке од реченица које су родитељи изговарали својој деци, а и данас их изговарају, како би их подстакли да што више уче и буду приврженији школи, знајући да без ње не могу постићи ништа. Наслушала су се деца тих њихових лекција и савета и већ одавно маштају о неком чаробном свету у којем има свега и свачега, а само нема – школе. Тако је било и код Абаџијевића, једне петорочлане породице. Тата Миле и мама Јуца имали су троје деце, сина Будимира, ћерку Зољу и сина . Свој живот, типичан за једног тинејџера у виду дневника, представља нам Будимир и ту описује све своје доживљаје. Са својим строгим тата Милетом се не слаже баш најбоље, јер његови принципи захтевају добре оцене, а ту Буда баш и не блиста, за разлику од своје сестре, одликашице Зоље. Тако је једног дана, сасвим случајно, док је тата Миле своју породицу извео у кафану, запазио брата и сестру, Немце, који су се скоро доселили у Земун и од кафане направили лом. То су били Кристијан Шваба и Ања-Швабица, која је Буди запала за око. Упознавши се са Кристијаном, а затим и са његовом сестром, схвата да су помало чудни и да не треба да се упушта у озбиљне разговоре са њима, јер није сигуран да ли ће га можда преварити.

Након поделе ђачких књижица, Буда није остварио неки резултат и због тога не може да иде на журку усељења на коју су га позвали оно двоје Немаца. Али мама Јуца је убедила тату да га пусти. На тој журци било је веома занимљиво, али је Буда испао смешан и избламиран, па је почео да мрзи све. Загонетку да ли су Ања и Буда заљубљени окончавају пољупци.

Волим да читам овакве романе који баш за мој узраст. Међутим, данас деца све брже и брже одрастају, што се мени уопште не допада. Лепо је имати симпатију према неком дечаку или девојчици, али мислим да је рано да у овом узрасту то пређе на нешто више.

Оно што ми се не свиђа у роману је притисак који тата Миле врши над својом децом – да морају да уче, да буду одлични ђаци. Таквим поступцима родитеља деца ће све мање учити и губити поверење у њих, па ми се улога Будимировог оца није допала. Било би лепше да он ипак мало попусти, јер деца треба и да се друже и забављају, а не само да уче.

Књигу бих првенствено препоручила онима који одрастају и онима који мисле да су већ одрасли - свима може бити од користи.